

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. július 19.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

A SZÉP LÁTSZAT VESZÉLYE

Énekek: 215; 226

Alapige: Márk 12,28-34

Akkor odament Jézushoz egy írástudó, aki hallotta a vitájukat, és tudta, hogy jól megfelelt nekik, és ezt kérdezte tőle: „Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?”

Jézus így felelt neki: „Az első ez: halld, Izráel, az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd hát az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből. A második pedig ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Más, ezeknél nagyobb parancsolat nincs.”

Akkor így szólt neki az írástudó: „Jól van, Mester, igazán mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincs más; és szeretni Őt teljes szívből, teljes elméből, teljes erőből, és szeretni felebarátunkat, mint magunkat, többet ér minden égő és véres áldozatnál.

Jézus pedig látta, hogy értelmesen felelt, és ezt mondta neki: „Nem vagy messze az Isten országától.” És ezután senki sem merte Őt kérdezgetni.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönjük, hogy hallottad az éneken elmondott imádságunkat is. Bárcsak valóban szívünkben szálló őszinte imádság lett volna ez.

Szeretnénk megismételni ezt a kérést: Bár a hit a szívünkben sokszor nagyon kicsiny, ajándékozz meg minket most is olyan igével, amely a te szádból származik, és erősítsd meg a benned vetett bizalmunkat.

Kérünk, hogy ne legyen ennek akadálya se a meleg, se a gondolataink szétzórtsága. Szentlelkeddel győzz meg minket arról, hogy mi a te akaratod velünk, micsoda az igazság. Tedd könnyűvé számunkra, hogy meggyőződéssel, örömmel engedjünk neked.

Ámen.

Igehirdetés

Gyülekezeteinkben feltűnően sok olyan ember van, mint ez az írástudó, aki itt Jézussal beszélt. Mivel ez igen veszélyes lelki állapot, érdemes róla szót váltani, nehogy áldozatul essünk ennek.

Mi jellemezte ezt az embert? Az előzményeket is hallottuk itt. Jézust több oldalról is támadták. Ravasz, kiagyalt kérdéseket tettek föl neki (amikre a támadók reménysége szerint csak rosszul lehet válaszolni, vagy talán nem is fog tudni válaszolni rá), azért, hogy törbe csalják, és lehetőleg likvidálják.

Jézus mindegyik kérdésre szelíden, de meggyőző erővel válaszolt. Ez az írástudó ezt végighallgatta, és lenyűgözte őt Jézus páratlan szellemi fölénye, jellemének tisztasága és ereje, ami a válaszaiból és a viselkedéséből is kitűnt.

Ezek után ő is föltesz egy kérdést: „Melyik a legfontosabb a parancsolatok közül?” Ez nem mondvacsínált probléma volt, hiszen neki, mint írástudónak az volt a foglalkozása, a hivatása, hogy Mózes törvényeit kellett alkalmaznia az emberek gyakorlati életének hétköznapi eseményeire. Mózes törvényeit abban az időben 284 tilalomra és 365 parancsra osztották föl. Vajon e közül a több mint 600 utasítás közül van-e olyan, ami fontosabb, mint a többi? Netalán az egész fölött áll, és kihat a többire is? Vagy mindegyik egyforma?

Elképzelhető, hogy ez valóban izgatta ezt az embert, bár Máté evangéliumában az van, hogy ő is kötekedő szándékkal közeledett Jézushoz. Mindegy. Elhangzott a kérdés: melyik a legnagyobb parancsolat? Jézus azonnal válaszolt: Az, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! És ami ebből következik: szeresd felebarátodat, mint magadat!

A másik evangélium szerint Jézus még hozzátette: ettől a két parancsolattól függ az egész Bibliának a betartása, az egész Törvény és a próféták.

Hallja a választ az írástudó, és valósággal elkezd ujjongani: nagyszerű, Mester, jaj, de jól mondod, én is így gondolom. Egyetértünk ebben. — Végre valaki, aki a sok támadás és rossz szándék után egyetért valamiben Jézussal, és ezt még meg is vallja.

Jézus mégsem ujjong, hanem ezzel a hűvös megállapítással zárja a párbeszédet: „Nem vagy messze az Isten országától.” Mit jelent ez?

Isten országa az Újszövetség tanítása szerint Isten királyi uralma. Az a lelki állapot, amikor valaki már visszatalált Istenhez, mindennél fontosabbá vált számára az, hogy mi Isten akarata személy szerint az ő életére is. Isten akaratához igazítja az életének minden dolgát. Késszé és képessé vált arra, hogy engedelmeskedjék Istennek.

Isten országában az van benne, akinek Istennel a hit által személyes közössége, kapcsolata van, mégpedig úgy, hogy Isten irányítja őt, ő pedig engedelmeskedik neki. Ez maga az üdvösség.

Amikor tehát az írástudónak Jézus azt mondja, hogy „nem vagy messze az Isten országától”, akkor azt mondja: nem vagy messze az üdvösségtől. És ez, hogy „nem vagy messze”, azt jelenti: nem vagy benne. Kívül vagy rajta. Ugyanúgy kívül vagy az üdvösségen, mint azok, akik messze vannak attól.

Eszerint tehát vannak, akik messze vannak, vannak, akik nincsenek messze, közel vannak, és vannak, akik benne vannak. Melyikről mit mond Isten ígéje? — Az a feladatunk most, hogy az istentisztelet végére mindnyájan kíméletlen becsületességgel megállapítsuk, hogy melyik csoportba tartozunk.

1. Mi jellemzi azokat, akik messze vannak? Az, hogy sokan közülük még nem is hallottak Isten országáról. Vagyis arról a lehetőségről, hogy másként is lehetne élni, mint ahogy Isten nélkül élünk. Vagy lehet, hogy hallottak, de nem érdekli őket. Ennél — úgy vélik — sokkal fontosabb dolgokkal kell most foglalkozniuk.

A mi időnkben elképesztő tudatlanság uralkodik tömegekben, olyan ostobaságokat mondanak és írnak le emberek Istenről, hogy az embernek az esze megáll. Aki messze van Isten országától, az vagy nem foglalkozik ezzel, vagy sokféle tévedés áldozata lett.

Azt viszont tudnunk kell, hogy mindnyájan ebbe az állapotba születünk bele: messze vagyunk Isten országától. Amikor édesanyánk a világra hozott, akkor ebbe a „messzeségbe” helyezett el, Isten nélkül indulunk mindnyájan — ezt tanítja a Biblia.

2. Ez a mi emberünk azonban Jézus szerint nem volt messze Isten országától. Miben mutatkozott ez meg?

Ismerte a Bibliát, jól idéz belőle, foglalkozott vallásos kérdésekkel. Érdekelte őt Jézus véleménye, egyáltalán ott volt, ahol lehetett hallgatni Jézust. Gondolkozott azon, amit Ő mondott, sőt ebben a kérdésben egyetértett vele. Egy gondolkozó, vallásos, rokonszenves, lelkiileg-szellemileg igényes ember áll előttünk, aki ennek megfelelően meg is volt elégedve magával. Még egy ponton volt szüksége egy kis megerősítésre: vajon jól gondolja-e, hogy az a legnagyobb parancsolat. Ezt a megerősítést is megkapta. Ezek után minden a helyén van...

Egy olyan mai embernek felel ez meg, aki hisz Istenben, szokott időnként templomba járni, erkölcsös életet él. Sok pozitívumot el lehet mondani róla. Annál meglepőbb, hogy Jézus azt mondja: kívül vagy az üdvösségen. „Nem messze vagy az Isten országától.” Miért mondta ezt Jézus?

Azért, mert ez az ember sajnos éppen ezt nem látta, hogy neki még nincs üdvössége, és ez nem is izgatta. (Volt, akit izgattott: Nikodémus azért ment Jézushoz, mert ezt a kérdést szerette volna tisztábban látni.) Az ilyen emberek azonban úgy gondolják, hogy a formális vallásosságuk, az átlagnál erkölcsösebb gondolkozásuk és életük azt jelenti, hogy rendben van a dolguk Istennel. Ráadásul tényleg különbek is sokaknál másoknál, ezt ők is tudják, és ez megnyugtatta őket.

Ezzel szemben Jézusnak nagyon kemény diagnózisa van erről a betegségről. Mert ez halálos betegség. Azt mondja, hogy az ilyenek ugyanúgy kívül vannak Isten országán, mint akik nagyon távol vannak attól. Az ilyenek a maguk jócselekedeteivel és vallásosságával együtt ugyanúgy el fognak kárhozni, mint a leghitetlenebb ember. Mert aki nincs messze Isten országától, *még benne van a pokolban*. Ezt legalább nekünk jó így magyarul kimondanunk, mert a Biblia erről ilyen világosan ír.

A SZÉP LÁTSZAT VESZÉLYE

Ez azért veszélyes állapot, mert a felszínes szemlélő *könnyen összetéveszti* ezt azzal vagy azokkal, akik már benne vannak Isten országában. Össze lehet téveszteni, de hogy ha a mélyére nézünk, akkor nagyon világos és éles különbség is van.

3. Mert mi jellemzi azokat, akik benne vannak Isten országában? Jellemzi az, amit a Biblia így nevez: Újonnan születtek, új természetet kaptak Istentől. Isten Szentlelkét kapták. Ők Isten akaratához igyekeznek igazítani újra és újra, folyamatosan az életüket.

Őket az jellemzi, hogy bűnnek látják azt, amit Isten annak minősít. Legfőképpen a saját életükben, nem mindig másokéban. Fáj nekik a saját vétjük, és igyekeznek azt elhagyni. Ezek az emberek olvassák és értik Isten igéjét, és jól értik. Tudnak és mernek erről másoknak is beszélni, mert Isten beoltotta már a szívükbe azt a mentő szeretetet, amivel használni akarja őket. Egy ilyen ember nem vendégként vesz részt egy istentiszteleten, ahol megbírálja azt, ami elhangzott, és megy tovább úgy, mint ahogy idejött: semmi nem változik, hanem úgy jön el, mint egy orvosi rendelőbe. Nemcsak a váróba... (Ugye ismerős az anekdota, hogy a fogfájós ember egy ideig a váróban üldögél, aztán a fájós fognak az a szokása, hogy ott elmúlik az éles fájdalom, és hazamegy. Minek ment el oda?) Hanem úgy, mint Isten rendelőjébe, ahol pontosan arról akar beszélni az Áldott Orvossal, ami a baja. Vagy megmondja őszintén, hogy ő sem tudja, mi baja, és elhiszi, hogy az, amit az orvos mond neki, és hálásan, bizalommal elfogadja azt, amit a gyógyulására kínál.

Effélék jellemzik azt, aki benne van Isten országában.

Éppen ezért, hadd kérdezzem meg: ma, amikor tanulmányoztad a Szentírást, mit értettél meg belőle? Kinek mutattad utoljára az utat az Úr Jézushoz, egyszerűen, szeretettel, hitelesen, érthetően? Mi változott meg az életedben a legutóbbi istentisztelet után, amelyiken részt vettél?

Akik Isten országában élnek, azoknak ez természetes, és folyamatosan történik. Akinek a számára ez ismeretlen, vagy legfeljebb alkalmanként csökevényesen valami ebből megmutatkozik, annak Jézus azt mondja: nem vagy messze az Isten országától.

Mert aki nincs messze, azokat annyira jellemzi az, hogy azonnal megsértődnek, ha valaki a hibáikat vagy bűneiket akármilyen nagy szeretettel és tapintattal megmondja nekik. Hogy végigkíséri őket egész életükön (az újjászületésig) a velük született büszkeség, rátartiság, a maguk különbség tartása, és ezen emberi erővel nem is lehet változtatni. Hogy olyan szívesen sorolják másoknak a vétkeiket, de nem látják a magukéit. Az ilyen emberek nem ismerik, sőt sokszor a felszínes ismereteik birtokában félre is értik Isten igéjét, a Szentírást.

Éppen most, a napokban, egy ilyen ember, aki egyébként teljesen meg van győződve, hogy lelkileg rendben van, mondott egy nagyon ismert, gyakran idézett bibliai igét — rosszul idézve: Valami ilyesmi, ugye van a Bibliában, az Újszövetségben, vagy az Ószövetségben, hogy is van ez? Utána interpretálta, és kiderült, hogy abszolút félreérti.

Ez jellemző arra, aki nem messze van Isten országától. Halvány fogalmai vannak, próbálkozik, de látszik: nem az igazi, nem folyamatos, és nem az, amiről a Szentírás beszél.

Mi hiányzik abból, aki nem messze van Isten országától? Mi hiányzott ebből a derék férfiúból, aki itt Jézussal beszélgetett?

a) Először is az, hogy nem ismerte Jézust. Azt mondja neki: Mester. Ezzel azt mondta: kollega — ő is mester, tanító, az a szó van ott. Beszéljünk már meg egy szakmai kérdést. Én is tudom a választ erre, de azért kíváncsi lennék, hogy te mit mondasz? Nem a te válaszdól függ az, hogy utána én hogy fogok gondolkodni. Megvan már az én feleletem.

Nem tudom, érezzük-e belőle, hogy szó sincs arról, hogy akivel beszél, az Isten. Isten Fia, a világ Megváltója, akiről húsvét után Tamás azt mondta: én Uram, és én Istenem. Ennek az írástudónak fogalma sincs arról, hogy kicsoda Jézus, ezért beszél hozzá így. Sejtelve sincs, hogy abban, akivel beszél, a mindenható Isten jött el közénk *őerte is*. És el kellett jönnie, és meg kell majd rettenetes kínok között halnia *őmiatta is*. Az ilyen derék és jó emberek bűneinek is csak akkor lesz bocsánata, ha akit ő itt félvállról Mesternek szólít, belepusztul abba az ítéletbe, amit az ilyen „jó embereknek” kellene elszenvedniük. — Sejtelve sincs arról, hogy kicsoda Jézus, mire készül, mit hozott el az ő számára is.

b) A másik, ami jellemző rá, hogy végig elvi síkon marad a beszélgetésük. Csak az értelmét, tehát a lényének a felszínét borzolja meg az, amiről szó van. Annyira árulkodó az, hogy Jézus személyesen mondja, amit mond, mivelhogy így van megírva a Bibliában: Szeresd *te* Istent teljes szívedből, és szeresd felebarátodat, mint magadat.

Mire ő hogy válaszol? — Nagyszerű, Uram, tényleg így van. Szeretni az embernek felebarátját, az mindennél többet ér. Meg Istent. Általános alany és főnévi igenév: szeretni. Nem azt mondja: jaj, Uram, most, hogy elmondtad, döbbenek rá arra, hogy én ezzel híjával vagyok. Hát ezt az Isten nekem mondja, hogy szeresd... De hogy ő teljes elméjéből nem szerette, az biztos. Mert az értelmé még nem került Isten uralma alá. És hát a felebarát... Ó, arról jobb, ha nem beszélünk, Uram! Szóval akkor ebben kell megújulnom? — Szó sincs arról, hogy ő változni akar az ige nyomán, amit Jézus neki mond. Ő csak elméletileg akar erről diskurálni.

Jézus válaszából kiderül, hogy: Ember! a keresztyénség nem tan, hanem élet. Nem elmélet, hanem gyakorlat. Nem egyetértés Jézussal, hanem együtt élés Ővele. Tudod te, mi ez? Éjjel-nappal, jóban-rosszban együtt élsz egy élő személlyel, aki urad és parancsolód. Ez kellene e helyett a formális vallásoskodás, e helyett az elvi elmélkedés helyett. Mert ez nemcsak ismeret, hanem *engedelmesség*. Ez az, ami teljesen távol áll a mi derék emberünktől.

Mert változnia kellene, ha igaz az, amit elvileg igaznak tart. Ha igaznak tartja Isten igéjét, aminthogy azt mondja: én is így gondolom — akkor most lépni kellene: Akkor hogy vagyunk a nehéz embereink szeretésével? A kiállhatatlan szomszéd, a mindig kellemetlenkedő munkatárs? Minden ember felebarát. „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” De erről szó sincs, ő változni nem akar.

c) A harmadik, ami hiányzott belőle, hogy egész végig személytelenül beszél Jézussal. Ő önmagára semmit nem vonatkoztat. Szenvtelenül, hűvösen, korrektül tárgyal vele erről az életébe markoló kérdésről.

Amikor az ige tükröt tart elé, hogy akkor te most tényleg teljes, teljes, teljes, (négyszer van) teljes szívedből szereted Istent? Hát nem! No, akkor hol lássunk munkához? Mert Isten ezt várja egy valóban hívő embertől. És a másik is: hogy „szeresd felebarátod!” — Erről szó sincs.

Úgy is mondhatnánk más szavakkal, hogy ez az ember nem szereti Jézust. Ez teljesen távol áll tőle. Egy „kollegával” beszélget egy szakmai kérdésről, teljesen tárgyilagosan, és nem veszi észre, hogy ott róla van szó. Hogy rajta segítené az, ha most lépne előre. Hogy itt kiderülhetnek a hiányosságai, és jaj, de jó, ha kiderülnek, még idejében: Akkor most már tudom, mit kell másként csinálni.

De ilyen nincsen! Ez az ember úgy van Jézussal, ahogy Petőfi volt a Kárpátokkal: „Tán csodállak, ámde nem szeretlek!” És nem véletlen az, hogy húsvét után, a nagy bukása után Jézus semmi mást nem kérdezett Pétertől, csak azt: „Szeretsz-e engem?” Mert ettől függött az ő jövője, az egész szolgálata, a személyes hite. A Jézussal való meghitt, személyes, őszinte, szeretetre épülő kapcsolatától. Ez az, amiről ennek az embernek fogalma sincs.

Úgy megy el, mintha nem találkozott volna Jézussal. Egyáltalán nem befolyásolja őt az, amit Jézus mondott.

Hány ígét, ígehirdetést olvastunk és hallottunk már! Hova lettek azok? Hol lehet nyomon követni az életünkben legalább egyet-egyét? Hogy az a nagy fordulat, az a megtisztulás akkor történt. Hol lehetnénk már, ha nem ezzel a szenvtelenséggel hallgatnánk sokszor a mi Urunkat, hanem azzal, amit az énekünk mond: „Kinek szavát lesem, kinek szavát lesem”!

Nos, van tehát ilyen: messze, nem messze, és benne. Ma Isten ezt tette nagyító alá, hogy milyen az, ha valaki *nem messze* van az Isten országától, *de még kívül van* rajta. Van-e megoldás arra, hogy ne így maradjon, mert ez maga a kárhozat? A Biblia azt mondja: van! Mi a megoldás?

Jézus többször is mondja ezt: „Menjete be a szoros kapun!” Ő azért jött, hogy kinyissa ezt a kaput. Be lehet menni. De ne ott kívül álldogáljunk és elmélkedjünk, mert ott elpusztulunk a teljesen hitetlenekkel együtt. Aki belép, az előtt viszont egy új világ tárul föl, és új lehetőségek nyílnak meg.

Mit jelent belépni? Jézus legismertebb példázata talán a legszemléletesebb válasz erre a kérdésre: a tékozló fiú példázata. Mert mit olvasunk ott?

Amikor föllázadt az apja ellen, „messze vidékre költözött”. Értelmes célkitűzés, nem? Mindegy, hogy hova megyek, nem tudom hova, csak messze legyek. Hát sikerült. Messze ment. Ott a messzeségben mindazt eltékozolta, amit az atyjától kapott. Tönkrement, az éhhalál szélére került. Végre elkezd gondolkozni. — Előbb is lehetett volna. De most indulnak be a gondolatok.

Eszébe jut az apja, az atyai ház. Az atya béresei, akik ma is naponta többször jóllaknak, miközben ő éhez. Haza kellene menni, már csak ezért is. No, de befogadják-e? — És egyik gondolat a másikat követi, de a gondolatai már

az atya közelében kergetik egymást. A nagy messzeségből abba az állapotba került, hogy nem messze van, de ha itt marad, ott pusztul el a disznók között éhen. Ennél többet kell tenni. — Ez nagy dolog, hogy a messzeségből odajutott, hogy már nem messze van, de ez még nem azt jelenti, hogy otthon van.

Akkor olvassuk, hogy „fölkelvén, hazament” és ezt mondta az apjának: Apám, vétkeztem, de ha lehet, szeretnék újra itthon lenni és neked engedelmeskedni. — Mert ez azt jelentette: a fiak ugyanúgy dolgoztak, mint a szolgák, csak a fiakon saru volt, meg más szerelésben dolgoztak. Ez kiderül a példázatból, de ugyanúgy kellett az apának engedelmeskedni.

Ő tehát most bűnbánatot tart: vétkeztem. — Nem azt mondja, hogy mások vittek rossz utakra engem, meg a gyengeségem, meg a körülmények szerencsétlen összjátéka, meg a korszellem, meg egyéb badarságok, amikkel mi szoktunk mentegetőzni. Én vétkeztem! A kérdés, hogy van-e rá bocsánat. Mert, ha van, akkor szeretnék újra neked engedelmeskedni. — Ezt jelenti belépni az Isten országába:

Valaki végre konkrétan kezd beszélni a maga bűneiről, és azt mondja: Atyám, neked akarok engedelmeskedni. Feltétel nélkül! Nem holnaputántól, hanem mostantól. Ezt jelenti belépni. Ez radikális döntés. Aki erre kész, az Pál apostollal együtt elmondhatja: „Áldott az Isten, aki kiszabadított minket a sötétség hatalmából, és áttett minket az Ő szeretett Fiának országába, akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneink bocsánata.” Az ilyen ember nagyon alázatosan, nagyon hálásan, de teljes bizonyossággal elmondhatja, hogy benne van az Isten országában.

Semmit nem tulajdonít magának, mert annak az ajtaját Jézus nyitotta ki. Erről a lehetőségről az evangéliumból hallottunk. Arra, hogy valaki lépjen is, Isten Szentlelke indítja — és mégis rajtunk kéri számon a mi Urunk, hogy a nyitott ajtón beléptünk, vagy nem. Erre bátorít minket most.

Adná Isten, hogy a mi gyülekezetünkben is minél kevesebben maradnának messze az Ő országától, egyre kevesebben lennének azok, akik nem messze vannak, csak azt hiszik, hogy rendben van minden, és bár minél többen lennének, akik benn vannak, és aztán Isten arra használja őket, amire akarja, az Ő dicsőségére, és mások üdvösségére.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, áldunk és magasztalunk azért, hogy nem fogyott el a te türelmed, és még ma is hívogatsz minket a te országodba.

Könyörülj rajtunk, Urunk, és adj bátorságot ahhoz, hogy higgyünk neked.

Köszönjük, hogy te soha senkit nem csaptál még be, nem vezettél félre, nem gondolod meg, amit ígérsz. Taníts meg minket teljes bizalommal rád hagyatkozni.

Kérünk téged, adj örömet abban, hogy megtanulunk neked engedelmeskedni.

Könyörgünk hozzád azokért, akiknek a munkáját most megnehezíti ez a nagy meleg.

A SZÉP LÁTSZAT VESZÉLYE

Könyörgünk a kenyerünknek azért a részéért, ami még kint van a szabadban.

Kérünk, hogy ne bűneink szerint cselekedj velünk. Őrizz minket aszálytól és egyéb veszedelemtől.

Könyörgünk azokért, akiknek megadatik, hogy csendesheteken vegyenek részt. Azokért is, akik tegnap mentek Neszmélyre.

Kérünk, hogy akár kapunk ilyen ajándékot, akár nem, legyen nekünk ajándék minden perc, amit rád figyelve, veled tölthetünk. Add kezünkbe és szívünkbe a te igédet napról-napra. Taníts minket egyszerűen, őszintén imádkozni, és ajándékozz meg meghallgatott imádságokkal.

Könyörülj rajtunk, hogy most se úgy menjünk tovább a mi utunkon, ahogy idejöttünk, hanem tudjunk lépni, növekedni, fejlődni, gyarapodni az engedelmisségben, az alázatban, a tisztaságban, a szent életben.

Kérünk, bátoríts most minket ebben a csendben, hogy megszólítsunk. Hogy valami ahhoz hasonló tudjunk őszintén mondani: Atyám, bocsáss meg, és neked akarok engedelmeskedni. Segíts most, akár szoktunk hozzád imádkozni, akár nem, néhány őszinte mondatot elmondani.

Köszönjük előre is, hogy te azt meghallgatod.

Ámen

226. dicséret

1. Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom,
Ily beteg voltomban nincs kitől gyógyulnom;
Nincs ily fekélyemből ki által tisztulnom,
Veszélyes vermemből és felszabadulnom.

2. Gyújtsd meg szövétnekét áldott szent igédnek
És bennem virraszd fel napját kegyelmednek;
Igaz utat mutass nékem, szegényednek,
Járhassak kedvére te szent Felségednek.

3. Várlak, Uram, azért reménykedő szívvel,
Miként a vigyázó virradást vár éjjel;
Hozd fel szép napodat nékem is jó reggel,
Hogy szolgálhassalak serényebb elmével.

4. Dicsértessél, Atya Isten, magasságban,
Mi Urunk Krisztussal mind egy méltóságban,
És a Szentlélekkel mind egy hatalomban:
Háromság egy Isten, áldj meg dolgainkban.